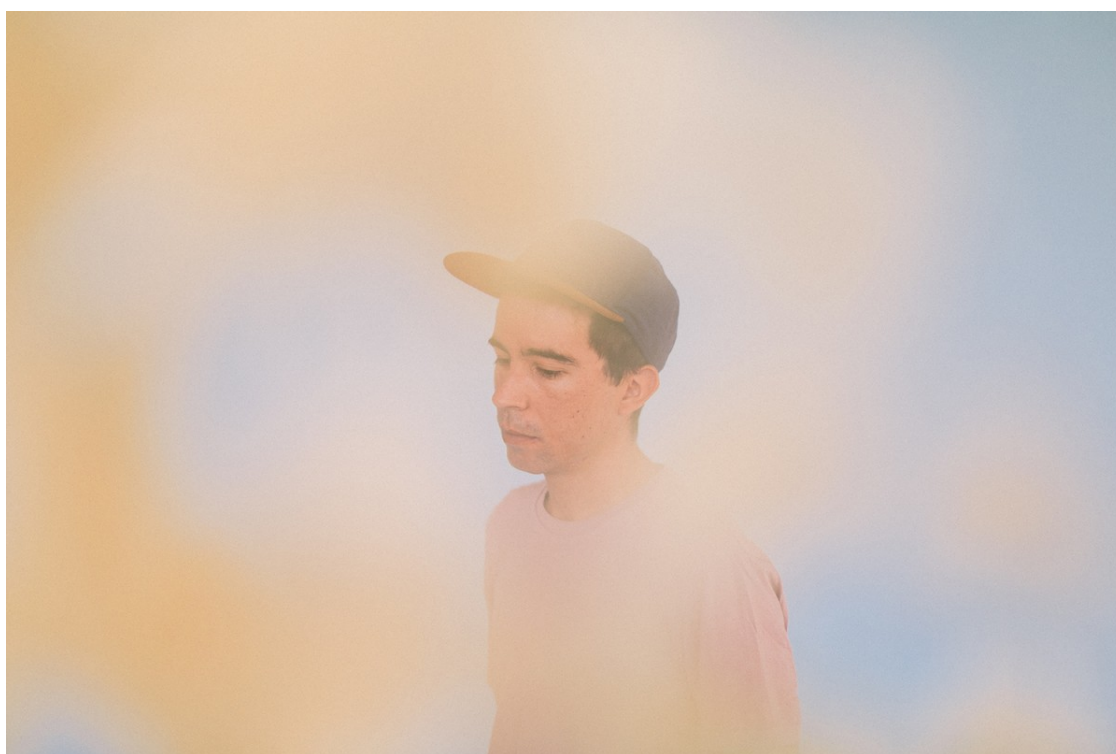

Ferran Palau: «A l'últim disc m'he reconciliat amb la meva part més naïf»

Arran del seu últim àlbum 'Blanc' (Halley Records, 2018) entrevistem al músic de Collbató

Ferran Palau | Martina Matencio

El febrer és *Blanc* (Halley Records, 2018), infinit i absència, amb el tercer lliurament de cançons pròpies de **Ferran Palau** al marge d'**Anímic**. El collbatoní recrea llocs comuns, referents emboirats per ampliar l'abast de la seva experimentació sonora i lletrística.

En un primer moment el disc sembla continuista respecte a l'anterior, *Santa ferida* (Halley Records, 2015). Creus que aquell treball va ser decisiu per trobar el teu lloc com a cantautor?

Cada disc té una connexió amb un moment determinat de la vida d'un músic, i aquell va tenir el seu, però com que jo tampoc he canviat gaire de l'un a l'altre [somriu], *Blanc* en segueix el fil. Sí que té coses diferents, però no a primera vista: si el vas escoltant, hi pots trobar nous paisatges.

Hi ha un conte de Jordi Puntí, "La paciència", -*Això no és Amèrica* (Empúries, 2017)-, que diu que hi ha dos tipus de narradors: els caçadors, que van a atrapar les històries, i els pescadors, que esperen més quiets fins que algun pensament floreix. Et sents més

pescador, a "A dins"?

Tinc una manera de fer cançons absolutament intuïtiva, com de pescar, sí. Cada dia toco una mica i sempre estic donant voltes a les cançons. I m'agraden quan no tenen una interpretació única possible: començo amb una frase a partir de la qual desenvolupo la resta. És la pedra filosofal, i a partir d'allà hi ha ramificacions i acabo de completar la cançó. Aquestes idees em surten sobretot en l'estat de vigília, just abans d'adormir-me. Em desperto un moment, l'apunto i em torno a adormir. Això ho faig cada dia, i la majoria de dies no surt res, però de tant en tant apareix algun vers.

Com ?La nit s'acaba però em queda a dins'...

És la meua manera de viure, de donar sentit a la vida si és que alguna vida en té cap. És la meua manera de sentir-me bé amb mi mateix.

A "Flor espinada" cantes al fet de trobar-se i ser qui ?emprèn el vol però es queda sol, que ho prova tot, però perd el nord i puja al tren, però no hi ha lloc'. Quin seria el teu lloc ideal?

No crec que sigui un lloc físic, ni un moment tampoc gaire concret. Em moc en el que amb el productor Joan Pons (**El Petit de Cal Eril**) hem anomenat ?pop metafísic', és a dir, que les coses no tenen cap sentit, es tracta d'abraçar el caos en el pla artístic, i qualsevol interpretació que es pugui fer d'una lletra serà vàlida o no, segons qui l'escolti.

A "Serà un abisme" sembla com si un només se sent al paradís en l'altre. Com t'apropes als sentiments de fortuna o amargor?

No en tinc ni idea, és instintiu i metafísic, també. El que pot semblar amarg o trist a la cançó no ho ha de ser per força, ni tot el contrari. Aquest tema surt molt a les meves cançons, la lluita d'un mateix amb el que en podríem dir vicis o addiccions, el ?no puc evitar-ho i hi acabo caient'. Sempre acaben sortint, com "La daga" de l'anterior disc, *Santa ferida*.

A "Cavall blanc" cantes ?si fos per tu tots els arbres floririen; què faria, què diria, què diré'. Té un aire de conte, amb una sonoritat com de gotes d'una estalactita. Busques aquest aire de llegenda influït pel paisatge?

Busco la sensació de flotar, com de boira i poca gravetat. Qualsevol paisatge s'hi podria emplaçar. Està treballant provant sonoritats amb Jordi Matas.

La cançó "Res" sembla projectada cap al no-res, aturada en el temps, i de sobte apareix Louise Sansom (Anímic) com a segona veu... Quina participació té en els teus discos en solitari?

La Louise és la meua musa, la meua font d'inspiració. Moltes cançons o frases les provoca d'alguna manera ella. També el meu fill Leo, els meus pares, els meus amics, però sobretot ella perquè és la persona amb qui més comparteixo la vida.

Potser ara és quan es distingeix més la teua obra de la del grup Anímic.

Absolutament, perquè hem arribat a l'acord que ja no hi cantaré. Abans jo tenia cançons, ella tenia cançons, les posàvem en comú i allà s'acabaven de fer. A l'últim treball d'**Anímic**, *Skin* (BCore Disc, 2017), tots dos som compositors; ella s'encarrega de les melodies de veus, estructures i lletres, i jo m'ocupo del disseny del so, una cosa nova que m'ha donat molta vida.

Hi ha un caminar lent del disc que segueix fins al tram final a "Novel·la" i aquestes ?paraules que no has dit'...

Blanc fa referència al tot i el res a la vegada: la immensitat d'un espai infinit i alhora l'absència de qualsevol cosa. I ?les paraules que no has dit' fan clara referència al fet que soc molt maniàtic amb les paraules. De fet, me'n faig llistes per no repetir-me, però en aquest disc hi he renunciat i he tornat a utilitzar mots bàsics com *cel* o *sol*, perquè si no no trobava la manera de fer lletres senzilles, sense haver de rebuscar tant. M'he reconciliat amb la meua part més naïf.

Ferran Palau Foto: Martina Matencio